

A
 rabzolgaát szétletett, de hercegekát felnevelkedett Mázsesnek negyven - a
 pusztában eltűnt - esztendőre, valamint az Istennel való személyes találkozásra
 volt szakságe ahhoz, hogy kászen Ájlljon Isten nácának vezetősre. Ez
 alkalommal, amikor szent helyen Ájll, Mázses tőtovÁjzik. ÁorvelÁse modern
 félleinknek is ismerős, mi is hasonló kifogÁjsokkal Állánk.

Ki vagyok Án,
 hogy megtegyem, amit kász tőlem? KÁlÁnben is, ki vagy Te? MiÁrt hinnÁnek
 nekem? Nem fogom tudni, mit mondjak (IÁjzd 2Máz 3:11, 13; 4:1, 10). Áos vÁgÁl: â€ž...KÁrlek, Uram, csak
 kÁldd, akit kÁlteni akarsz!" (2Máz 4:13).

AlkalmatlansÁjgÁjnak
 tudata jelzi: kászen Ájll arra, hogy Isten nácának vezetője legyen, mert tudja,
 hogy saját erejÁból nem kÁpes erre. Ne felejsÁk el, Mázses jÁl kÁpzett
 egyiptomi herceg volt! JÁrtas volt a művészetekben, a tudományban, a
 hadászatban Ás a diplomÁciÁjban, mÁg egy szedett-vedett izraelita hadsereget is
 meg tudott volna szervezni, hogy szembeszÁjlljanak az egyiptomi haderővel.

Istennek
 azonban máis terve volt. Mázses lesz a vezető, de Isten ÁjllÁ-tja fel a
 â€žhaditervet". Mázses legelsősorban Isten kÁldÁtte: figyelmeztető Ázenetet visz a
 fÁraÁnak Ás az egyiptomiaknak, a remÁny ÁzenetÁt pedig az izraelitÁjknak.

Mi, a
 remÁnyÁg jelenkori hirdetői, jÁl tesszÁk, ha megfigyeljÁk, mennyire fÁggÁtt
 Mázses Istentől. Hallgassuk Isten ÁgÁretÁt: â€ž...Áon
 vagyok az Ásr Ás kiviszlek titeket Egyiptom nehÁz munkÁji alá Ás megszabadÁtlak
 titeket az ő szolgálÁjoktÁl Ás megmentlek titeket kinyÁjtott karral Ás nagy
 bÁntető ÁtÁleték Ájltal. Áos nÁpemmÁ fogadlak titeket s IstentekÁl Ászek
 nÁktek... Áos bÁviszlek titeket a fÁldre, amely felől eskÁre emeltem fel
 kezemet, hogy ÁbrahÁjmnak, IzsÁjknak Ás JÁkÁbnak adom azt, Ás nÁktek adom azt
 ÁrÁksÁgÁl, Án az Ásr" (2Máz 6:6-8)!

SzabadÁtÁs Ás
 az ÁgÁret fÁldje! Semmi sem vÁltozott. Ezek Isten ÁgÁretei, amelyeket csÁndesen
 suttogott az Ádenben az ember bukÁsa utÁjn, tÁnyszerűen kijelentett Ás valódi
 fÁldi helyszÁ-nekhez kapcsolt az izraelitÁj kivonulÁjsakor, vÁrrel rajzolt meg a
 GolgotÁjn, vÁgÁl hangos szÁval kiÁjlt a JelenÁsek kÁnyvÁnek 14. fejezetÁben
 szereplő hájrom angyal Ájltal.

Ez a mi
 ÁzenetÁnk!

Az izraeliták

szabadulása biztos. A csapások bizonyítják, hogy Isten hatalma nagyobb Egyiptom bálványainak hatalmáinál, és megerősítik az izraeliták hitét. Eljött a pászka estéje. A nép kacszen áll, már becsomagoltak, és a szabadság boldog reménységével"2 várják, hogy elkezdődjen az útjuk az Őgőret felé. Elsőszálaitteik letét a bárniny vőre vődi, amelyet házaik ajtáifőira hintettek.

A bárniny vőre letet ad. Reménységőnk Isten Bárninyának vőrőben lehelő meg!

A remény őtja

Az izraelita

rabszolgák vőgre szabadon, akár egy hatalmas hadsereg, őgy vonultak ki Egyiptomból (2Máz 12:37). Ekkor kezdődött reményteljes utazásuk: Sion felé meneteltek, vagy legalábbis abba az irányba.

Hogy megvődjé

őket a filiszteusokkal való lehetséges ősszeőtközéstől, Isten a pusztába vezeti nőpő. Az őton sok kitőő lesz majd, és ősszességőben is sokkal tovőbb fog tartani, mint vőrtők. Isten azonban velők van, lőttők őt a felhőoszlopban.

Mőgis rettegő

tőtti be szővőket, amikor a főraő serege bekerőti őket a vőrő-tengernő. Kőtely lesz őrrő a tőboron, és az ellensőg lőttő szem elől ővesztik Istent. Az utőjn vőgyakoznak, ami egykor az ővő volt, és nem az utőjn, amit Isten megőgőrt szőmukra. őgy kiőltanak fel: Jobb Egyiptomban rabszolgának lenni, mint meghalni a pusztasőgban! (Vő. 2Máz 14:11-12!) Elveszőtik reményőket.

Mőzes arra

inti őket, maradjanak veszteg: ő...Ne főljetek, megőlljatok! őos nőzzőtek az őr szabad-tőst, amelyet ma cselekszik veletek!..." (13. v.) Nincs remény sehol mőshol. Biztos vagyok benne, te is voltől mőj ilyen helyzetben. őon is őttőtem ezt: amikor semmit sem tehetek, csak engedem, hogy Isten vőghezvigye akaratt.

A

vőrő-tengeren való őtkelőssel megkereszteltetnek (1Kor 10:2), és megszabadulnak az ellensőgtől. Most már tudők, nincs mit főlniők Egyiptom hatalmőt. Ezőrt őrvendeznek, és őőneplik szabadsőgukat, amelyet Istenben

találják meg. Átnevelik a reményét.

A
Sá-nai-hegynél megalakul a nemzet, megszerveződik a papság, és létrejön a szeretet szövetsége. Átjönnek megváltva, Isten vezeti őket mázses által azon az áton, amelyen járva teljesebb lehet kapcsolatuk Istennel és egymással. Mázses köbe vési az utasításokat, hogy ne feledjék el azokat.

Most már készen állnak arra, hogy bevonuljanak az ágóret földjére! Am a főlelem, amelyet lelkükben táplálnak, negyven esztendővel késlelteti ezt az eseményt. A vándorlás nehézségeit megtapasztalva Egyiptom ismét vonzónak tűnik előttük. Nekünk is, akik elhagytuk az ellenség területét, tudatban kell lennünk annak, hogy az őt sokszor nem kényű, és amit magunk magunk hagytunk, időnként még vonzónak tűnhet szemükben. A visszatérés azonban jobbi rabszolgágot jelent. Előttünk az ágóret földje, és Isten velünk van.

Á

Megnyugodni a reménységben

Mázses meghal,
habár már látja az ágóret földjét. Már látja a távolakon belül van!

Isten maga
temeti el őt a Piszga-hegy kopár lejtőin. Sá-ja jeltelen. Nem őrszi szfinx, nem magasodik felette piramis. Ő valami jobbat választott annál, mint amit Egyiptom fel tudott volna ajánlani.

Ézmázses
készségesen lemondott a földi emlékművekről, a tiszteletről, a gazdagságról, a hatalomról és az élvezetéről a láthatatlan világban rájáró jutalomért. Minden sákelről lemondott csak azért, hogy kapcsolatban lehessen az élő Istennel. Ez volt a világ legjobb ázlete! Amit veszített, azt amőgy sem tarthatta volna meg, ám amit megnyert, sohasem veszítheti el!" 3

Mázses meghal,
de reménységben hal meg, és azok közül akik talájjuk a nevét, akik abban reménykedtek, ézhogy becsesebb feltámadásban" részesülnek majd (Iásd Zsid 11:35). A feljegyzések alapján úgy tűnik, Mázes mindenkét megelőzve ázlette meg a feltámadás valóságát (Jád 9. v.; Mt 17:3).

Tudatban kell
lennünk: nem biztos, hogy még áletünkben beteljesedik reménységünk. Ez az eshetőség azonban egyáltalán nem halványítja el reményünket, hiszen a halál alvása csupán egy ázsaka, mialatt várjuk a feltámadás hajnalát.

Mózes nem is beszélt, hanem azokban bocsát el az izraelitáktól, amelyben a jövőre vonatkozó átgéretet fogalmazza meg (5Móz 32. fej.). A Jelenések könyve 15. fejezetében pedig ott találjuk Mózes áts a Bárhány áneköt: a dicső-tés és a győzelem áneköt. És mit sem számít, hogy sárunkban nyugszunk vagy élve örjünk meg Jézus eljövét!

Addig is maradjunk Isten reményteljes ázenetének hirdetői, miközben az ágret felé haladunk!

Â

1 Lorin Woolfe: The Bible on Leadership - From Moses to Matthew - Management Lessons for Contemporary Leaders (New York: AMACON, 2002), 71. o.

2 Patriarchs and Prophets, 279. o. (Csak az angol eredetiben; a magyar kiadásból hiányzik ez a nehány sz - a ford. megj.)

3 Charles R. Swindoll: Moses: A Man of Selfless Dedication (Nashville: Word Publishing, 1999), 366. o.

Â

Bruce Manners

Â